

33. szám.

Aug. 14-kén 1869.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetést ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt., és 3 óra 1 frt 50 kr. —
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál.
 Kiadó-hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik sz. Hirdetések díja: 1 hasábos petitsor 7. kr.

XX. kötet.

Tallérossy Zebulon levele Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Hogy mit mondok Kuhn miniszterhez, meg delegatiohoz? Azt mondok, a mit montam ez előte hitszaz esztendővel.

„Latiatuc feylem, mic wogmuc? — Por is dolegatiusoc wogmuc!“

Megmonta görög profita izs:

„Ne masz a fara
 Nem fulsz belaja.

Ne menj a vizbe
 Le nem esolsz.“

Megmonta nagy Fridrik, mikor eczer panaszra mente hozaja berlini polgarmester, hogy neki generalis citalta Göthe Berlichingeni Gócz tragediabl verset, mely így kezdődik: „Sie können mir den, et caetera“ — monta neki kiraly Fricz: „sie brauchens ja nid zu thun.“

Biz az gorombaskota velünk. Aszonta szavazunk meg delegatioban neki mindent utolso krajczarig, mer ha meg nem szavazunk, valaményi delegatusnak mind hatul köti a sarkat. De hat micsinyalsz neki.

Legjob lesz, ha ugy teszünk, mint eczeri szerkesztő, kit ütöte pofon megkritizalt szinisz; szinisz fölata magát politzajnak, s szerkesztő eltagata, hogy kapta pofont. Eltagadunk, hogy Kuhn miniszter gorombaskodott. Nyajas volt, mint a franya.

Csak sok franya ujsagirol ki ne susogjon: „Lex Midas habet aures asininas.“

De hat minek izs ülünk mink le generalisokal ferbliznyi.

Hiszzen tугya barátom uram, mikor Jozsef csaszar eczer taborban együt ferblizet generalisaival: aztan nagy kaszsza volt; ő fölsige kivagja kartyat is mongya: „harom kiraly, magam vagyok a negyedik!“ Akkor forhand hadügyminiszter kivagja kartyait is mongya: „harom diszno, magam vagyok a negyedik;“ s azzal besöpri a budgetet.

Mar ez regula, kedvezs barátom uram. Csudalkozunk, hogy ezt mig nem tudot Deak; az a nagy Deak! En mig kicsi diak voltam, mar akor izs tutam. Nigy ás z ellen mig a ngy s a n t a se segít. Legkevisbet a santa honvid.

Volna csak ötszázezer... jaj majd eljart a szám!

Legokosab volt a Körülkapoli Karoly barátom; mer az előre megmondot: „urak: czupaszoljunk; girigarink van belül.“

De hogy izz ne lene örökösen girigarink, mikor mindig három szín van a kezünkben, s ahoz míg a horvat elhoza a negyediket.

Job lesz, ha mi nem ülünk le ferbliznyi nimetel, azal a szandikal, hogy maj nyertünk tüle valamit; hanem megalkuszunk vele; menyit akar? kifizetyük! Mer ha leülünk vele: teremcuse mig többet befisüli benünket sok káfoltatasal.

Tallérossy Z.

Modern párbajok.

I.

„Mondom: Irma szép szőke lány,
 „Nem szőke, de barna“
 „Hogy? Hát az ur jobban tudni
 Énnálam akarja?
 „Hát engem meg vaknak tart ön, vagy mi?
 S még így rám rivallni!“
 „Elég uram, — nincs több szavunk
 Majd holnap beszélünk.“
 „Ha úgy tetszik én nem bánom,
 Ha kardot cserélünk.“

II.

„Uram! ön kabátja sáros,
 „Nos mi baja véle?“
 „Tudni, nem lesz, véltem, káros,
 „Menjen füttyfenébe.
 Nem kértem Önt a hozzászólásra
 Mi köze hozzája.“
 „Még ön sért meg uram! — ezért
 Elégtételt várok.“
 „Ha épen csak azt akarja,
 Szívesen szolgálók.“

III.

„Megengedjen uram! — hiszem
 Nem veszi rossz néven,
 Hogy strupflija kilóg — hahogy
 Figyelmessé tészem.“
 „Mit, ön gunyol?! — vigyázzon magára,
 Becsülettudásra
 Megtanitom, ha nem tauult.“
 „Ez sok! Jót akarok.“
 „Ne tovább, hozzon segédet,
 Majd elvégzik azok.“

IV.

„Zsebkendőjét, uram! im, mely
 Kiesett, — átadom.“
 „Ezt?! tán hiszi enyém? S nekem
 Ilyen piszkos vagyok?“
 „Hiszen láttam, mint hullott ki hátul.“
 „Ön hazudik rutul.“
 „Szemtelenség! ezt kikérem,
 De meglakol érte.“
 „Jó, csak meg ne sirassa, hogy
 Vélem így beszélte.“

V.

„Szabad kérndem, mi a neve
 Ennek az utcának?“
 „Szököttjével beszéllek a
 Bolondok házának?“
 „Hát nem látja feje fölött itt a
 Falon jól fölírva?!“
 „Nem láttam, de most már látom,
 S azt is, hogy goromba.“
 „Ön sért, de majd megleckézem,
 Készüljön holnapra.“

VI.

„Szabad kissé előbb mennem,
 Vagyok rövidlátó.“
 „Tartsa orrát honn, ha szemét
 Borítja pókháló.“
 „Uram, ha rossz is, lát addig szemem,
 Meddig a kard megyen.“
 „Tán bizony ki akar hini?“
 „Uram, jól mondotta“
 „Jó, legalább tanácsom majd
 Máskor megfogadja.“

VII.

„Uram! becsülöm izlését.“
 „Tán kétségbe vonja?“
 „Nem, de én nem hordnék.“ „Nem-e?
 Hát menjen pokolba.“
 „Ön sért.“ „Legyen.“ „Ezt le csak vér mossa.“
 „A mint ön gondolja.“
 „Helyes, csak még arról szóljon:
 Pisztoly tör vagy kardra?“
 „Csak szabdalmam meg, a többit,
 A hogy ön akarja.“

VIII.

„Ugyan kérem a botjával
 Kiüti a fogam.“
 „Nos? — ha ki is, ön lesz oka
 Vigyázzon ön jobban.“
 „Én?! Hallatlan!... mondja kétszer ugyan?“
 „Akárhányszor uram.“
 „Ugy ön pofont érdemelne.“
 „Azt szeretném látni!“
 „De hisz másképp is kap.“ „Én nem
 Fogok retirálni.“

IX.

„Ugyan, uram, a bordámat.
 Legyen egy kis gondja.“
 „Mit... hát tán betörtem? — az is
 Bolond, a ki mondja.“
 „Uram legyen számadásra készen.“
 „Ó örömmel kérem.
 Hanem aztán ha bezúrom
 Rója fel magának —
 S valóságos hija leszen
 Oldalbordájának.“

Függő kérdések.

Iza Bella a legfrisebb hírek szerint fia részére
 hajlandó lemondani.

De miről?

Ez is függő kérdés, de erremár meg-
 adja a felelet a tihanyi echo is.

Mi az a Nagy Rómánia?
 Echo. Mánia.

X.

„Kölesönözzön kérem önt, csak
 Most segítsen rajtam.“
 „Kérni mer?! Hát megfizette,
 A mit multkor adtam?!“
 „Az a kérdés, ad-e vagy nem?“ „Ilyen
 Embernek bizon nem.“
 „Micsoda?!.. Mi?!.. Az ilyen?!.. hó
 Ez sértés, nem tűröm.“
 „Ez a hála? — hanem hát jó,
 Dühét majd lehűtöm.“

XI.

„Jajajajajajaj!“ „Mi az?“
 „Tyukszememre hágott
 Valamilyik számár bolond
 Ostoba vadállat.“
 „Az én vagyok, de róla ki tehet
 Ha ön hord tyukszemet.“
 „Azért ezer bocsánat, de
 Már a czim nem járja,
 Ezt, tyukszeme ha meggyógyul,
 Forrasztom torkára.“

XII.

„Mit lát rajtam?! Mit néz reám?!
 Mit akar ön velem?!
 Ujkapura borju szokott
 Bámulni így épen.“
 „No hát hiszem az embernek szeme
 Van hogy nézzen vele.“
 „Mit?.. Hogy?.. még.. ön.. Sért és gúnyol
 De hisz megtanitom!“
 „Meg ám én, majd herczegjen, ha
 Fülét lehasitom.“

Műfordítások.

Sapientis est consilium mutare in melius.
 Okos ember jobbra fődítja a köpönyeget.

Nulla dies sine linea.

Egy nap sincs meglineáztatás nélkül.

Közös külügyminiszteri motto a delegatus interpellálók
 számára.

„Interpellas me? Pergas ad gurgites orci.“

A miniszterek a fürdőben.

I. A honvédelmi miniszter.

— Nem fél ön, hogy az a kard lehuzza a víz alá, mikor uszik?

— Nem, nagysám. Belül üres. Life preservernek használom.

II. Az igazságügyminiszter.

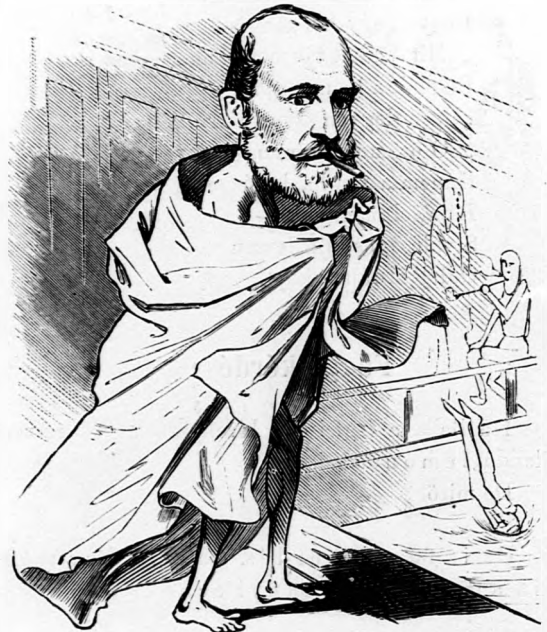
— Elég lesz már! Ne zuhanyoljatok azzal az izével!

III. A kultusminiszter.

— Jaj, csak olyan hideg ne volna „az” a víz.

IV. A belügyminiszter.

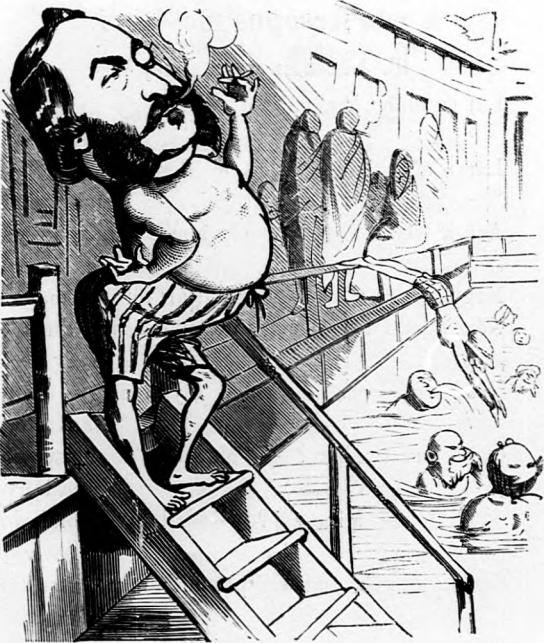
— Hol az a lepedő frissen? Deputáció jön! S még megaprehendálnak, ha in puris uszógyatyibus fogadom őket.

V. A közlekedési miniszter.

-- Valahára kipihenheti az ember magát.

VI. A kereskedelmi miniszter.

— Csak az az egy alkalmatlanság, hogy mikor az ember le van vetkőzve, senki sem akarja respectálni.

VII. A pénzügy miniszter.

-- Jérum! Itt jön egy miniszter, a ki azt mondja, hogy nincs deficitje. Dem Herr kann geholfen werden.

VIII. A rendjel miniszter.

— Nini, egy érdemrendet hoztam fel a Dunafenekéről! Kinek az oldalbordájára akaszszam?

Vidéki levél.

Mező-Keresztes aug. 1-jén.

Mindnyájunknak csizmaszárába szállt a bátorsága arra a hirre, hogy Macsvánszky itt van valahol a keresztesi kukoricza közt. No a kinek ez ma este vizitet csinál, a kinél ez tiszteletét teszi, az ugyan meg lesz tisztelve.

Hanem Osváth Pál, a csendbiztos kapja magát s azt mondja, hogy az ilyen magas vendéget nem illik csak úgy ordináre módon fogadni, mint valami canonica visitatiót csináló püspököt, hanem bandériumot kell elébe küldeni és úgy kísérni be, szívesen látni s megmarasztani még akkor is, ha el akarna menni. Azután majd fel kell őt alkalmazni valami magas állomásra.

És csakugyan lóra ült ő maga egypár markos legénynyel s kigázolának a kukoriczába vendéget fogadni. Czirkálának mintegy hat óra hosszát, a mint egy árokban megpillantának egy embert aludni szép csendesen,

puha pázsit derekalja, párnája,
gyöngyharmat a takarózdó dunnája.

Olyan nyugodtan aludt ott, mint a kinek vagy nagyon jó lelkiismerete van, vagy nagyon fáradt. Mellette aludt egy dupla puská, egy revolver, meg egy balta.

A csendbiztos legelőször is ezeket szedegette magához; aztán felköltötte a jámbor alvót, hogy legyen szíves, kövesse őt, majd ellátja ő jobb szállással, a hol nem lepi meg a harmat.

A felébredt atyafi nagyot nézett erre a szép meghívásra, körültekintett, de a pandurlegények karon fogták négy oldalról, keztyűt huztak kezére lábára, s behozták Keresztesre, ott beállították egy extra szobába (vulgo fás kamra) s hogy biztosak legyenek a felől, miszerint vendégök még holnapig szerencsétlenül fogja őket jelenlétével, jó erősen oda lánczolták egy menykő nagy vizipuskához, a mit hat ló szokott vontatni, ha a faluban vagy szomszédban a tűz — elaludt. Így aztán rá lakatolták az ajtót, strázsának oda állítván, egy fegyveres legényt.

Fecerunt aztán magnum áldomás, hogy a vidék rettetgető közönségét ily könnyű szerrel tették ártalmatlanná.

Másnap reggel készültek a nagy inquisitiohoz. Hogy fogják majd vallatni; hogy sül majd ki, hogy ez az a híres Macsvánszky, a ki egy maga a tatárjárás, a ki hat falut leperzselt, a ki gyerekhust ebédel, férfi vér

van a kulacsában s asszonykönynyel mosdik; hogy teszik majd ki az ujságba a hős tettet, valamelyik boldond poéta még talán époszt is ír róla Bucsánszkynek; hogy jutalmazza meg a miniszterium a csendbiztos, tevéen őt az ifj. gr. Ráday Gedeon helyébe. stb.

El is indulának a fás kamara felé, melynek előtte ott állott a kiállított csendlegény hűségesen, puskájára támaszkodván. Szép óvatosan fel nyitják a lakatot, csendesen betolják az ajtót s kezdik a kamra belsejét gusztálni, mint a makauspieler a nagy schlagert.

Uram fia! a fáskamra üres, Macsvánszky a huszmázsás vizipuskát kilopta a rostélyos ablakon.

Kákán csomó.

Azok a veszekedő baloldali ujságok tele vannak szemrehányással, miért exequáltatja Lónyai az adót épen most, mikor a szegény ember épen mezei munkával van elfoglalva, arat, betakarít, csépettet s nincs ideje arról gondolkodni, hogy vevőt keressen annak a kevésnek, a mi a fagytól megmaradt; holott egy két heti várakozás talán meghozná a pénzt, a miből az adó kitelik.

Ez már mégis nagy igazságtalanság tőlök! Hogy lehet kívánni, hogy épen a pénzügyminiszter bőjtöljön, mikor a szegény ember is arat?

A vén Aesopus meséiből.

III. A béka és az oroszlány.

Lát az oláh „brekegő“ a rónán egy nagy oroszlányt,

Látva mily izmos az, és mi hatalmas az, és mit tekintély.

Azt kívánja, hogy ő is oly izmos s nagy legyen; és hogy

Nagy legyen a brekegő, mindjárt fölfujja magát ő. Nézz oda! folyvást hogy nő, már mint a dudu, oly nagy;

Nézd csak most meg már olyan nagy, mint a szakajtó.

Quousque tandem? — Már oly nagy mint az oroszlány!

— Puff! — Mi e zaj? — Mi lelé az oláh brekegőt vajh?

Semmi egyéb, csak szétpattant: mivel azt akará, hogy

Olyan nagy legyen ő, a milyen a hatalmas orosz lány.

Macsvánszky nótája,

mióta ifj. gr. Rádai Gedeon elfogta.

Ad notam: Elment Huszti Lajos.

Elméne Macsvánszki
Elelme keresni.
Rádaji Gedejon
Gáncsot vetett neki.

Egy szemes beamter
A büróból leste
Irt is a Közlönynek,
Ki is nyomták este.

Megállj Gedejon gróf!
Lesz azért neked stróf.
Csak kiszabaduljak,
Megszorít még a sróf.

Loptam, igaz, loptam,
Még vért is ontottam,
Hanem szegény legényt,
Mint te, még nem fogtam.

Raboltam, égettem,
Gyilkossá is lettem,
De fogolylyá embert,
Mint te, még nem tettem.

Százkilenczven rabló
Lett miattad rab ló.
A te koszorud is
Éri még majd tagló.

Nagy vitéz tettekkel
Hiába dicsekszel,
Ne félj! majd lejár még
Az az érdemvekszel.

Repülj madár, repülj
A Dunán keresztül,
A hol Közlönyt irnak,
Ott repülj keresztül.

Mondd meg hogy rab vagyok,
Lelánczolt rab vagyok,
Rádaji Gidának
Fogott rabja vagyok.

Szent hangzatok

Ubrik Borbála ügyében.

Onkai Antal gerhes rendü vitéztől.

Ide hallgasson most Páris, Peking, London,
Mert e dolgokat én teli szájjal mondom.
Hallja meg Bécs, Japán, új világrész kettő,
Ó világrész három; és borzadjon ettől!

Hogy felindult ime a hitetlen világ,
A hámból hogy kihág, keresvén a hibát,
Melyet a zárdákra kenjen haragjába.
(Oki levén Borbála.) Koptják fel az álla!

Mert hát felkutattak szentségtelen kezek
Egy hölgyi klastromot, és abban letlenek
Csendes czellájában egy csendes apácztát,
(Nyugtát husz év óta legyek sem zavarták.)

Távol vala tőle minden a mi földi.
(Ruhája édeni matérjából tölt ki.)
Gond volt rá, hogy szüzi tisztaságát ója.
(De hogy mosdott volna nincsen adat róla.)

Hüvösben volt, hol a szél sem ártott neki.
(Szobája husz évig nem volt szellözve ki.)
Hol nem kellett, hogy a napon összesüljön;
S hol csak igével élt, hogy átszellemüljön.

S a lány meleg világ pogány módra ront a
Kolostorok ellen, s dühösebb naponta.
Szörnyű apáczákhöz nagy czikkéket vágdos;
Pedig ahány zárda, mint oly — bárátságos.

Hallja meg hát Krakó, China, Galicia:
A mit véghez visznek, mégis malicia.
S szégyen, hogy kinek szük a legbővebb mondur,
Ő is ellenünk szól, a Kemény Zsigmond ur!

Hiszen mi van abban, ha csendes magányba
Vonult ő erővel, mert ez volt hő vágya?
Ép azért nyilat ne szórjanak ránk által,
Mert egyedül lették, s nem holmi báráttal.

Don Pedró Bajuszkádó.

Napoleon ráspolya

Raspail nem csak „engesztelhetetlen,” hanem
„olvadhatatlan“ ráspolya is Napoleonnak. A szünetek
daczára e roppant melegben is mindennap kiüli egye-
dül a maga porczióját a képviselői padokon. Na ezt
nálunk még ülések alatt is ritka képviselőteszi meg.

A delegatusok abécéjéből.

A é i o u ö ü

„Kan, Kán, Ken, Kén, Kin, Kín, Kon, Kuhn, Kühn, Künn.

Adomák.

— Az öreg F. egykori d-i ref. lelkipásztor ismeretes volt vidám kedélyéről és jó ötleteiről.

Egyszer nagy szörnyűködve lép be hozzá neje.

— Képzeld apjokon, a H. collega feleségének fia született. Pedig már olyan öreg, hogy káplánt kell tartania!

— F. pápaszemém felül kinézett olvasókönyvéből, s laconice viszonzá: „Nem pedig“, hanem „mert.“

Az öreg F. egyik lábára biczentvén, a nép őt „sánta pap“-nak nevezte. Egyszer a mint az utczán sántikál, két asszony épen utána menvén, az egyik ezt mondá a másíknak: Nézze csak komám asszony, ahol megy a sánta pap! Az öreg meghallván ezt a megjegyzést, visszafordul s nagy phlegmával így szól! Nem sánta pap: sánta ember!

Elkapja egyik jólöltözött suhancz a másik rongyostól az eldobott szivarvéget.

— Nem paraszt gyomorba való az!

— Vajjon miért ment színésznőnek a Mari kisasszony?

— Bizonyosan, hogy annál szabadabban festhesse magát.

Kérdik a vizgán az iskolás gyerektől, hol adta isten a zsidóknak a tiz parancsolatot.

— A s i n a i hegyen! — sugják jó akaró szomszédai.

— A s i m a i hegyen! — válaszol a fiu önérzettel.

— Meg tudnád-e mondani Kis Marczí, kik a legjelesebb magyar^íírók?

— A rektram azt mondja, — válaszol a fiu két másíkra mutatva, — hogy Csupor Pista, meg Bodnár Gyurka, de én nem csinállok annyi maculát.

Szent Flórián a nagy tűzben.

Épen a templom mellett volt egy buzgó öreg örménynek a háza.

Mint hogy igen kegyes férfiu volt, tele akgatta szobája falait mindenféle apró és nagyobb szentekkel, személyválogatás nélkül, kiknek élén szent Flórián diszelgett.

Egyszer tűz ütött ki a faluban. A tűz elharapózott a templomra is, és erősen fenyegette a vén örmény házfedelét.

Nosza térdre veti magát szent Flórián előtt, s ilyeténképen kezd rimánkodni neki:

— Oh te dicsőséges szent Flórián, öntözd le az én házamat a te szentséges szent kártusoddal, hogy a tűz ne kapjon bele.

De a meddig így rimánkodik, észre veszi hogy lerepült a toronyról egy üszök, s az ereszbe kapott a tűz.

— No teremtetted Flóriánja! — kiált levetkezve előbbi áhitatosságát a kegyes férfiu. — Hát ezért tartottalak olyan nagy tiszteletben? Dejszen, akár aludt tejet hordj mármost a kártusodba.

S azzal hátat fordított neki.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — Hogy a szerecsent fehérre mosni nem lehet, azt már tudom; de vajjon nem lehet-e fehérre füröszteni valahol Karlsbadban, vagy Ostendében, az még kérdés. (Most tudom már, miért mentek fürdőre a magyar miniszterek.)

— — (Igaz-e, hogy a székelyek fegyveresen törtek be Oláhországba?) Dehogya igaz! A kiket betörő székelyeknek néztek, bizonyosan egy czüg mütő esz-közökkel felruházott doktor volt, a kik a jámbor oláhokat ki akarják gyógyítani az epidemikussá vált Romanomániából.

— — (Meg tudnád-e kend fejteni, mert bizták a magyar törvénykönyv elkészítését doktor Hoffmannra?) Azért, mert Magyarország Lónyai pénzügyminiszter dicsekvése daczára is oly nagy szorultságban szenved, hogy már nem elég a Hoffmann-csepp, egész Hoffmann-tenger kell neki.

— — (Igaz-e hogy Kuhn minisztert el készülnek csapni, ha megszavaztatta a hadi költséget a delegatiókkal?) Akkor már késő.

— — (Szeretném tudni, honnan származik ez szó: barbarismus?) Hát Ubryk *Barbarától*.

Laptulajdonos és felelős szerkosztó:

Jókai Mór.

Lakása: Stáció-utca 80. szám alatt.

Pest, 1869. Nyomat az „Athenaeum“ nyomdájában.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Pollák*.